

Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Islandské
tajemství

Přeložila Diana Rykrová

Pět žen,
pět květín,
pět cest za poznáním

Ukázka z knihy:

„Ještě to nevzdávám. Ten obraz ke mně nějakým způsobem patří, ne?“

Zdálo se, že Dalia nad Soleyinou otázkou přemýšlí. „Ano, nejspíš patří. Nejde popřít, že ta žena je tvoje příbuzná.“ Začala se potutelně usmívat.

„Co kdybys prostě vyrazila na Island a vypátrala to na vlastní pěst? Pokud ti tady nikdo nedokáže dát odpověď a obraz zřejmě pochází z Gunnarovy rodiny... Vždyť máš teď spoustu času. A chceš zjistit, kdo to je.“

Daliina slova měla na Soley vyloženě elektrizující účinek. „Máš pravdu. A Richard pořád čeká na mou odpověď ohledně toho hudebního festivalu v Reykjavíku.“

„Máš tam vystupovat?“

Soley přikývla a uvědomila si, že Dalia s nimi dnes ráno nebyla, když o festivalu mluvila u snídaně.

Sestřenice se na ni povzbudivě podívala. „Tak na co čekáš?“

„Autorce se naprosto skvěle daří zkoumat hluboká témata, jakými jsou vlastní identita či rodina, a zároveň dokáže výtečně propojit minulost a přítomnost.“

„Tohle byl opravdu dojemný čtenářský zážitek a podobně jako u prvního dílu, i tentokrát se Tesse Collins podařilo nejen vystavět napětí a věrohodně vylíčit pocity hlavní hrdinky, ale i nádherně popsat dechberoucí krásu Islandu.“

– Čtenářské ohlasy z Thalia.de

DCERY KVĚTIN

DCERY KVĚTIN

Islandské tajemství

Tessa Collins

DCERY KVĚTIN

Islandské tajemství

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH,
Berlin. Published in 2024 by Ullstein Taschenbuch Verlag
Translation © Diana Rykrová
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-4949-5 (ePub)

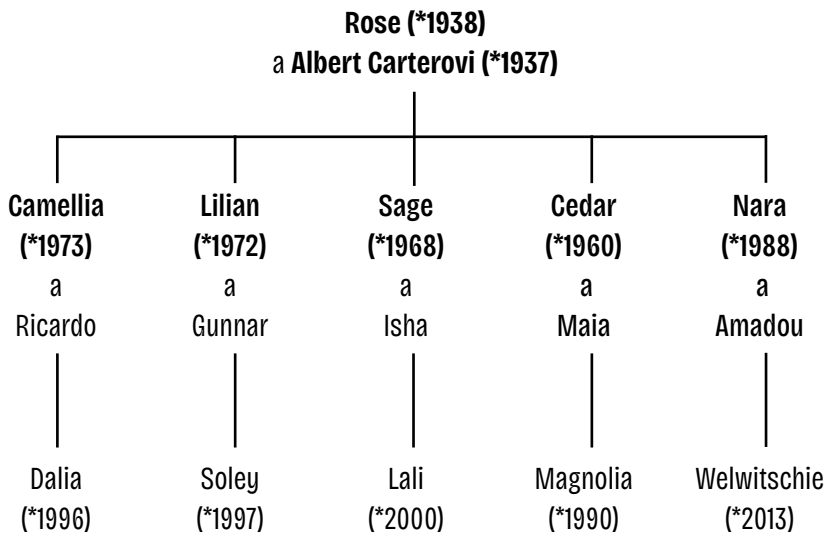
ISBN 978-80-247-4948-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-919-5 (print)

*Věnováno Christianovi
se vzpomínkou na náš roadtrip*

RODOKMEN

„Květiny jsou úsměvy Země.“

Ralph Waldo Emerson

Prolog

Island

1951

Sigrún bloudila pohledem po rozlehlé krajině. Půdu kolem jejího statku, který se nacházel jižně od městečka Akureyri, pokrývaly mechy a lišejníky. Původně patřila Ingvarovým rodičům, ale jeho otec před třemi lety nečekaně zemřel, když se snažil se sousedy z okolí nahánět ovce.

Muži vyrazili s koňmi do obtížně přístupného terénu, protože si mysleli, že právě tam některá zvířata najdou. Během několika hodin se přihnala strašlivá sněhová bouře, při níž přišel o život Ingvarův otec a jeden další muž. Našli je až o dva dny později, když sněhová vánice částečně polevila.

Ingvarova matka Arna se poté, co jí muži oznámili smutnou zprávu, téměř zhroutila a nešlo ji uklidnit. Ingvar, který svého otce pomáhal hledat, byl jako ochromený, když se k němu ta tragická skutečnost donesla. Ingvarova a Sigrúnina dcera Ylfa tou dobou ještě nebyla na světě, a tak svého dědečka nikdy nepoznala. Starší dvojčata Einar a Fannar naopak instinktivně vycítila, že jejich rodiče a babičku přemohl zdrcující smutek. Když se jim Sigrún snažila

vysvětlit, co se stalo, začali hořce plakat. Její tchán nebyl první obětí islandské nezkrotné divoké přírody. Téměř každá rodina, kterou Sigrún znala, ztratila někoho z příbuzných na rozbouřeném moři. A pokud muže navždy nepohltilo moře, svou daň si vybraly sopečné erupce, sněhové bouře, sesuvy půdy nebo jiné rozmary přírody. Smrt k životu neodlučitelně patřila, s tím vědomím Sigrún vyrůstala.

V tu chvíli se ze světnice ozval Ylfín pláč. Sigrún ve spěchu odvrátila pohled od okna, vzala z plotny hrnec, ve kterém zrovna vařila brambory, a zahrnala smutné myšlenky. Utřela si ruce do zástěry a spěchala do světnice, kde místnost zahřívál praskající oheň v kamnech. Ylfa ležela ve své postýlce a natahovala k matce hubené ručičky. Sigrún se nad ní s úsměvem sklonila a něžně dcerku pohladila po hladkých růžových tvářičkách. „Už máš zase hlad, miláčku?“

Ylfíni bratři si hráli někde venku na dvoře. Ingvar Sigrún požádal, aby se v jeho nepřítomnosti postarala o ovce, které přečkávaly dlouhou zimu v ovčíně. Sigrún zvedla Ylfa z postýlky a pevně ji k sobě přitiskla. Okamžitě přestala plakat. Sigrún dcerku políbila do světlých vlásků a chvíli si vychutnávala důvěrnou blízkost, kterou mezi nimi cítila. Vzhledem k neustálému množství práce bylo až příliš vzácné mít čas se na chvíli zastavit, usebrat.

Ingvar byl s pár sousedy ve městě. Jelikož už několik hodin bez ustání sněžilo, Sigrún si začala dělat starosti. Soused si nedávno pořídil nové auto, kterým Ingvara do Akureyri odvezl. A přestože ji manžel neustále ujišťoval, že cestovat do města autem je mnohem bezpečnější než jet na koni, stejně její pochybnosti o supermoderním dopravním prostředku nedokázal zcela rozptýlit. Jen málo obyvatel na severu ostrova mělo vlastní vozidlo. Sigrún s manželem si ho finančně nemohli dovolit. Byli rádi, když se jim s dětmi vůbec podařilo nějak vyjít. Oba chlapci rostli rychleji, než bylo Sigrún milé, a kalhoty a svetry jim byly neustále malé. Navzdory

zdánlivě nekonečným nocím, kdy stejně nešlo dělat nic jiného než plést, Sigrún vůbec nestíhala. Zrovna včera dokončila další teplý svetr pro Fannara. Pak byl na řadě nový kus pro Einara.

Ylfa pomalu zavírala oči, ale Sigrún se neodvážila uložit dceru zpátky do postýlky. Místo toho s ní přešla k oknu světnice a zahleděla se do venkovního soumraku. Před ovčínem zahlédla Einara, jak opatrně vykukuje zpoza rohu. Nejspíš si hrál s bratrem na schovávanou.

Najednou Sigrún přemohl hluboký smutek. Udělala krok zpět a na chvíli zavřela oči. V žádném případě nemohla podlehnout zoufalství, které se ji pokaždé znovu pokoušelo pohltnout. Posadila se s Ylfou do křesla, kde její tchán strávil desítky let svého života. Světle hnědá látka už byla sedřená a posetá skvrnami, ale útulný kus nábytku působil stále odolně. Vždycky stál na tomto místě vedle okna a mělo tomu tak být i v budoucnu. Sigrún posunula křeslo o něco blíž ke kamnům. Pak pozorovala dcerku, jak sevřela malé prsty v pěstičky a spokojeně mlaskala ze spaní.

Sigrún přemýšlela, jestli není nevděčná. V mládí vždycky snila o tom, že bude mít vlastní hospodářství, že založí rodinu, že bude matkou. Všechna její přání se v posledních letech splnila. Její tchyně se po náhlé smrti manžela přestěhovala na východ ostrova ke svému mladšímu synovi. Sigrún a Ingvar jí několikrát nabízeli, aby zůstala s nimi, pokud Ingvar jako nejstarší syn převezme dědictví po otci, ale Arna trvala na tom, že nemůže zůstat bydlet tady, kde jí každý kout a každý kámen připomínaly zesnulého manžela.

Ingvar ani jeho matka netušili, jak dobře se do těch pocitů Sigrún dokázala vcítit. I její vlastní vzpomínky na doby dávno minulé visely nad touto rozlehlou krajinou jako hustá mlha. Nedokázala na minulost zapomenout ani v Akureyri.

A na statku svých rodičů cítila smutek, který doslova prosakoval ze zdí. Všude číhaly vzpomínky a jen čekaly na příležitost, aby znovu rozdmýchaly Sigrúniny emoce.

Opřela si hlavu a pokoušela se soustředit na přítomný okamžik. Měla tři zdravé děti, úžasného manžela, kterého milovala a ctěla. Sigrún znala Ingvara od dětství a odjakživa byl velmi mlčenlivý. Vyrůstala jen kousek od něj na statku svých rodičů spolu se dvěma sestrami, které už byly taky vdané. Nejmladší z nich, Vilborg, žila se svým manželem, rybářem, v západních fjordech, zatímco Steinunn, prostřední ze tří sester, se seznámila s učitelem a přestěhovala se s ním do hlavního města, kde teď pracovala v nemocnici. Sigrúniní rodiče byli velice nešťastní, že žádná z dcer nepřevezme jejich hospodářství. Vzdálenost mezi oběma velkými statky znemožňovala, aby se Sigrún a Ingvar starali o oba. Kdyby její rodiče už nežili, stavení by byla s největší pravděpodobností ponechána vlastnímu osudu a přírodě a časem by nevyhnutelně zchátrala.

Což nebylo nic neobvyklého. Po celém Islandu ležely ladem prázdné statky, protože mladé to táhlo do Reykjavíku. Mnozí ze Sigrúniny generace nechtěli trčet na venkově, kde se v podstatě nedalo dělat nic jiného než chovat ovce nebo rybařit. Sigrún se naopak jednoduchý život na statku líbil už jako dítěti. V mládí měla velké sny a na krátkou dobu si skutečně myslela, že se jí otevírá celý svět. V posledních letech si však uvědomila, že pro nic většího jednoduše není stvořená. Její rodiče byli sedláci, stejně jako prarodiče i jejich rodiče. Patřila na Island, k Ingvarovi a dětem.

Sigrún si povzdechla. Zamyšleně se rozhlédla po obývacím pokoji, prohlédla si starou vybledlou pohovku, kterou dostali darem od přátel, a podívala se na tmavou dubovou skříň vedle dveří do kuchyně. Nad malým jídelním stolem visela svatební fotografie, na níž měla Sigrún islandský kroj a Ingvar černý oblek. Ten den už ležel hluboko v minulosti. Od svatby s ní Ingvar mluvil ještě méně než předtím. Sigrún z toho nebyla vždycky nešťastná, protože někdy bylo mlčení pro všechny lepší.

Za dlouhých temných zimních nocí sedávala Sigrún u kamen a pletla. Zatímco její prsty navlékaly jedno očko za druhým, v hla-

vě se jí stále dokola přehrával stejný film. O její minulosti nevěděl nikdo jiný než ona sama. Nebo aspoň nikdo neznal celý příběh. Po všech těch letech mohla Sigrún konečně s vděčností vzpomínat na události, které se staly tak dávno. Ty sladké vzpomínky jí nikdo nemohl vzít.

Jednu ruku si přiložila na srdce. Zatímco Ylfa tiše oddechovala, Sigrún si na okamžik dovolila obrátit se do svého nitra. Její synové venku něco křičeli, ale ona si tuhle chvíli nechtěla nechat vzít. Až příliš intenzivně v sobě teď vnímala hluboko pohřbené emoce. Už nikdy by nedokázala milovat muže tak jako tehdy. Ingvar se k ní choval dobře, lepšího manžela si Sigrún v tehdejší situaci nedokázala představit, ale zároveň část jejího srdce zemřela. Nikdy by své pocity nedokázala nikomu vysvětlit, protože v životě zkrátka existovaly věci, které nijak nesouvisely s rozumem a nenesly v sobě nic praktického.

1

Dublin

Soley nevěřícně zírala na přední stranu bulvárního plátku, který ležel na posteli před ní. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Na nekvalitní fotografii byl Greg Fairchild na lehátku v červených plaveckých šortkách. Na stehnech mu seděla neznámá tmavovlasá kráska a líbala ho způsobem, z něhož se jí skoro chtělo zvracet. Žena štíhlá jako proutek, které podle jejího odhadu nemohlo být víc než dvacet, na sobě měla fialové nic. Bikiny jí sotva zakrývaly nejintimnější partie. Pod obrázkem byl odkaz k článku na další straně časopisu.

Soley ztuhlými prsty otočila stránku a prohlédla si další obrázky, které noviny otiskly ve velkorysé velikosti. Greg a slečna neznámá v těsném objetí explicitní pózy v soukromém bazénu, ruku v ruce na pláži a v baru, kde na sebe žízňivě civěli, jako by byli posledními lidmi na planetě. Soley se udělalo špatně. Tohle přece nemohla být pravda. Greg byl britský herec a lamač ženských srdcí s Oscarem a dvěma nominacemi na Zlatý glóbus – a už víc než rok byl oficiálně jejím přítelem. Jak jí to jen mohl udělat?

Špatná kvalita fotografií svědčila o tom, že paparazzi pořídili snímky z velké vzdálenosti. S největší pravděpodobností si Greg

vůbec nevšiml, že ho někdo fotí. Byl taky náležitě zaměstnán, že? Soley se hořce rozesmála. Smutnou pravdou bylo, že ji Greg podváděl s mladší dívkou. Copak spolu nebyli šťastní? Soley si doposud myslela, že ano.

Vzpomněla si, jak se seznámili na filmové premiéře v Londýně. Grega Fairchilda už předtím samozřejmě znala z filmů, novinových článků a různých akcí, kde na sebe čas od času narazili. Atraktivní herec natočil v posledních letech několik oceňovaných hitů, včetně hollywoodského trháku, v němž hrál vysoce postaveného amerického generála za druhé světové války. Za tuto roli se dočkal fantastických recenzí, bez jediné výjimky. Od té doby se vypracoval na vážného herce, kterého diváci jednoduše milovali.

Soley přejela rukou po stránce časopisu. Už článek zaregistroval? Jeho agent bude zuřit, ale mezinárodní tisk měl svůj skandál, z něhož bude náležitě těžit, dokud se neobjeví jiný přešlap nějaké další celebrity. Soley se bezmocně sesunula na polštář. V nitru cítila chlad a prázdnotu. Greg zničil jejich vztah a Soley neměla sebemenší tušení, co prováděl, když nebyli spolu.

Tehdy se do Grega okamžitě zamilovala. Nejprve si na film připili ve větší skupině lidí. Po premiéře už se od ní Greg prakticky nehnul. Půlku večera propovíдали. Znal její hudbu a ukázalo se, že je vlastně její fanoušek.

Soley si přejela rukou po čele. Greg skutečně nebyl typickým fanouškem Flower Girl – což byl její umělecký pseudonym, s nímž sklízela úspěchy už víc než deset let. Začaly ji pálit oči. Vědomí, že mu zřejmě nestačila, ji moc bolelo. Od začátku byli často a na dlouhou dobu od sebe. Soley bývala celé měsíce na turné, kde měla jeden koncert za druhým, zatímco Greg často natáčel v zámoří. Před půl rokem byl v Austrálii a teď momentálně točil v jižní Africe. Mnohokrát je od sebe dělily tisíce kilometrů a krátké setkání mezi dvěma natáčecími dny nebo dvěma koncerty obvykle nebylo možné. Ale byli přece šťastní, nebo ne?

